

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: K.Ch., nar. ..., ..., *zastoupené: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.05.2017 č.j. CPR-5137-6/J-2017-930310-V240 o správním vyhoštění,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, č.j. KRPK-91652-38/ČJ-2016-190022 ze dne 5.1.2017, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu druhého zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) a současně byla žalobkyni stanovena doba, po níž jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 6 měsíců.

Žalobkyně v žalobě tvrdila porušení § 3, § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu (dále jen „s.ř.“). Žalobkyně poukázala na usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 17.2.2017 č.j. 57A 7/2017-21, jímž byl přiznán odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15.12.2016 č.j. MV-155819-6/SO-2016. Dle žalobkyně s ohledem na existenci odkladného účinku bylo nutné nahlížet na pobyt žalobkyně jako na oprávněný. Pokud již jednou krajský soud shledal, že existuje hrozba újmy na ústavním právu žalobkyně a spravedlivý proces a je nezbytné, aby žalobkyně mohla zůstat v České republice (dále jen „ČR“) do skončení řízení o žalobě, je zamítnutí odvolání podle žalobkyně absurdní. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné, neboť nezohlednilo usnesení Krajského soudu v Plzni o přiznání odkladného účinku. Žalovaný tudíž porušil ustanovení § 3 s.ř., když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále podle žalobkyně správní orgány nedostatečně individualizovaly rozhodnutí na případ žalobkyně. Není pravdou, že se na žalobkyni nevztahovala fikce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť splnila podmínku § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány podle žalobkyně dostatečně neodůvodnily, zda a proč fikce pobytu nevznikla, když žalobkyně byla v dobré víře, že splnila veškeré podmínky a řádně podala ve lhůtě odvolání, a tudíž byla do rozhodnutí o odvolání oprávněna zde pobývat. K otázce přiměřenosti žalobkyně připomněla, že na území pobývá legálně od roku 2014, nepáchala zde žádnou trestnou činnost, za její uchování pobytu stojí i zaměstnavatel pan M. ze společnosti X, s.r.o., který se intenzivně podílel na její žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobkyně shledala rozhodnutí v otázce přiměřenosti nepřezkoumatelným. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, na což podle žalobkyně správní orgány nerefletovaly. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28.2.2014 č.j. 5As 102/2013-34, podle něhož „*mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu v hostitelském státě, doba od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, jeho rodinná situace, počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý či rodinný život cizince narušen (tedy vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného bytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a rovněž věk a zdravotní stav cizince*“. Podle žalobkyně jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění, byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména zásadě proporcionality a právní jistoty. Žalobkyně v ČR pobývá již od roku 2014 a s ohledem na přiznání odkladného účinku, délka správního vyhoštění byla nepřiměřená okolnostem případu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí správního spisu je úřední záznam PČR, odboru cizinecké policie v Sokolově, podle něhož dne 24.11.2016 byla zajištěna žalobkyně na základě toho, že podala 1.8.2016 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a dle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) žádost je povinen cizinec podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti. Platnost dosavadní zaměstnanecké karty byla do 26.8.2016. Tudíž byla podána žádost po lhůtě a od 27.8.2016 pobývá cizinka v ČR neoprávněně. Toto bylo dokládáno usnesením Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17.8.2016 č.j. OAM-9834-4/ZM-2016, jímž bylo zastaveno podle § 169 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní řízení o žádosti žalobkyně ze dne 1.8.2016. V odůvodnění se odkazuje na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož zabránil-li včasnému podání žádosti důvody na vůli cizince nezávislé, že je oprávněn podat žádost do 5 pracovních dnů od zániku těchto důvodů. Důvody je povinen cizinec sdělit v podání žádosti a na výzvu je prokázat. Žalobkyně v okamžiku podání žádosti sdělila důvody, které jí měly bránit v podání žádosti v zákonné lhůtě. Při podání žádosti uvedla, že velmi nutně potřebovala vycestovat s rodinou do Thajska z důvodu velmi vážné nemoci v rodině. Tato léčba je finančně náročná a její rodina je závislá na finančních prostředcích, které jim pravidelně poskytuje. Do ČR se vrátila 27.7.2016 a s žádostí se dostavila v nejbližším možném termínu. K tomu byl přiložen dokument zaměstnavatele pana L., který žádal o prominutí lhůty k podání žádosti zaměstnanecké karty, k čemuž bylo správním orgánem uvedeno, že k jeho návrhu se nepřihlíží, neboť zaměstnavatel není účastníkem řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Nelze aplikovat ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť účastnice v zákonné lhůtě pobývala na území ČR, a to ve lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákonná lhůta je nejméně 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně přicestovala do ČR ještě ve lhůtě pro podání žádosti, když poslední den byl dne 28.7.2016, kdy se navíc jednalo o den úřední. Přesto žádost nepodala v zákonné lhůtě. Na základě tohoto bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců.

Dne 5.12.2016 žalobkyně uváděla v rámci své výpovědi, že v ČR je od dubna 2014, je svobodná a nemá děti, pracuje zde na zaměstnaneckou kartu, kdy si na vše vydělávala a dělala masáže. Nyní však nepracuje, čeká na výsledek řízení a podporují ji kamarádky a částečně zaměstnavatel. Na cestu domů nemá, musel by jí půjčit zaměstnavatel. Pokud jde o prodloužení podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, uvedla, že se o tyto věci nestará, vše nechává na zaměstnavateli, který tyto věci vyřizuje. Řekli jí, že podali žádost, ale asi pozdě. Dne 27.5.2016 odletěla do Thajska, zůstala tam 2 měsíce a vrátila se 27.7.2016. Zaměstnavatel, kde je šéf pan P., který jí řekl, ať počká, jak dopadne řízení. Sama se v tom nevyzná. Potřebuje zde vydělat peníze, aby mohla zaplatit dům v Thajsku, auto a musí přispívat neteri a synovci, kteří studují. V Thajsku by si na to nevydělala. V ČR nemá žádné rodinné příslušníky. V Thajsku má bratra a dvě sestry. Byla tam naposledy v květnu 2016. Nejsou jí známy žádné překážky vycestování. Jen by to pro ni bylo zlé kvůli penězům, které zde vydělá. Neměla by co jíst.

Podle vyjádření zástupce žalobkyně z téhož dne se má za to, že je žalobkyně na území oprávněně, neboť nepodala žádost včas z důvodu nemoci a předchozího pobytu v Thajsku. Z ustanovení § 40 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že cizinec podá-li byť opožděnou žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a připojí důvody na vůli nezávislé, které mu bránily podat žádost ve lhůtě, považuje se žádost až do pravomocného rozhodnutí za

oprávněnou a zakládá fikci pobytu. Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, tuto skutečnost zcela ignorovalo, čímž postupovalo v rozporu se zákonem.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobkyně na území ČR přicestovala 18.4.2014 za účelem zaměstnání. Následně zde pobývala na základě zaměstnanecké karty do 28.6.2016. Po celou dobu pracovala jako masérka pro firmu Rutena s.r.o. v Karlových Varech – Bohatice. Dne 1.8.2016 požádala o prodloužení zaměstnanecké karty. Dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza na dobu 90 dnů uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo v prodloužené době jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odst. 1-3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti. Důvody, které sdělila žalobkyně, správní orgán nevyhodnotil jako na vůli nezávislé, které by mohl uznat za překážku bránící ve včasnosti podání žádosti. Jelikož žalobkyně nepodala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty ve lhůtě stanovené zákonem a v podání žádosti jí nebránily důvody na její vůli nezávislé, správní orgán řízení o žádosti zastavil.

Správní orgán vyvodil závěr, že na území ČR pobývá žalobkyně neoprávněně a oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců jí nesvědčí. Žádost tudíž byla podána opožděně. Tzn., že nebyla podána v souladu s podmínkami § 47 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, tudíž se na ni fikce pobytu nevztahuje. Dnem 26.8.2016 uplynula doba platnosti zaměstnanecké karty a oprávnění pobytu. Přiměřenost dopadů rozhodnutí byla zkoumána v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy bylo vzato v úvahu, že zdravotní stav žalobkyně charakterizovala jako dobrý, nemá zjevné postižení ani zdravotní potíže, na něž by chtěla upozornit. Rodinné a ekonomické poměry v ČR nemá. Vzhledem k délce pobytu a ke skutečnosti, že nemá zde rodinné, sociální a ekonomické vazby, ji nelze považovat za cizinku, která je v ČR společensky a kulturně integrována, a rozhodnutí o vyhoštění by jí mohlo způsobit zásah do soukromého života. Naopak ve Vietnamu žije její bratr a dvě sestry, v ČR nemá žádné vazby a následky rozhodnutí nezpůsobí narušení rodinných vztahů. S přihlédnutím k prokázané délce neoprávněného pobytu na území ČR, kterou lze charakterizovat jako relativně velmi krátkou, byla stanovena doba, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, až na samé spodní hranici zákonné sazby.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří normy dodržují. Žalobkyně v okamžiku podání žádosti sdělila důvody, které jí měly bránit v podání žádosti v zákonné lhůtě. Správní orgán je zhodnotil jako důvody, které by jí skutečně neměly bránit ve včasném podání žádosti. Žalobkyně tedy v řízení vedeném pod č.j. OAM-9834/ZN-2016 neuvedla žádné důvody na vůli nezávislé, které by jí bránily podat žádost dle lhůty podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí o zastavení řízení žalobkyně v odvolání, do něhož uvedla i nové skutečnosti pro pozdní podání žádosti. Vzhledem k později podané žádosti nesvědčí žalobkyni fikce pobytu podle § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost nebyla podána v souladu s podmínkami v odst. 1 až 3. Nadto komise dne 15.12.2016 pod č.j. MV-155819-6/SO-2016 vydala rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, toto rozhodnutí nabylo právní moci 16.12.2016. Žalovaný tak

má k dispozici rozhodnutí komise, která dospěla k závěru, že byly dány podmínky pro zastavení řízení, neboť žalobkyně žádost podala dne 1.8.2016, ač poslední den připadal na čtvrtek 28.7.2016. Zároveň se komise ztotožnila s návrhem OAMP, že žalobkyni nemohla svědčit benefice dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy podání žádosti do 5 pracovních dnů po odpadnutí důvodů na vůli nezávislých, neboť ještě v zákonné lhůtě přicestovala do ČR. Na základě toho žalobkyně nesplnila podmínky pro tzv. fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále konstatoval k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, že usnesení o zastavení řízení žalobkyně převzala dne 24.8.2016, tedy ještě před koncem platnosti oprávněného pobytu v ČR, který byl do 28.6.2016. Přesto po skončení platnosti zaměstnanecké karty nadále setrvala v ČR. Podala sice odvolání, avšak z poučení, které je součástí usnesení o zastavení řízení, je zřejmé, že odvolání nemá proti usnesení odkladný účinek. Žalobkyně se dostavila sama na OAMP skoro tři měsíce po skončení platnosti zaměstnanecké karty, a tak se vlastním přičiněním dostala do neoprávněného pobytu v ČR. Dále účastnice řízení pobývala v ČR pouze z ekonomických důvodů a nejedná se o tak dlouhou dobu, pro niž by nebylo možné vydat vyhoštění. Je zdravá, s ničím se neléčila, je svobodná, bezdětná, nemá zde žádné rodinné příslušníky a k ekonomickým poměrům bylo zjištěno, že si dříve na vše vydělala, nemá na cestu domů. K důvodu, pro nějž chce zůstat v ČR, uvedla, že chce vydělat peníze na dům, auto a příspěvky neteří a synovci, kteří studují. K tomu žalovaný uvedl, že protože žalobkyně není držitelkou platného oprávnění pobytu v ČR, nemůže zde být legálně zaměstnána. Pokud nemá prostředky k vycestování, může požádat o mezinárodní organizaci IOM (tj. organizace pro pomoc cizincům pro návrat domů). Nebyly zjištěny žádné sociální, kulturní, společenské vazby žalobkyně v ČR, naopak z vazeb v domovském státu bylo naopak zjištěno, že žalobkyně neztratila svoje vazby na domovský stát. Stále ovládá svůj rodný jazyk, v roce 2016 zde pobývala a žije tam její rodinní příslušníci bratr a dvě sestry. V daném případě dle žalovaného převážil veřejný zájem nad tím, aby cizinci pobývali v ČR za zákonem daných podmínek, nad zájmem účastníka řízení na ochraně jeho soukromého a rodinného života, avšak zásah do soukromého života je v délce 6 měsíců zcela adekvátní.

Soud při jednání doplnil dokazování o usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 17.2.2017 č.j. 57A 7/2017-21, o přiznání odkladného účinku žalobě proti Ministerstvu vnitra ČR, která směřovala do odvolání proti zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Z odůvodnění usnesení vyplývá následující: „Ačkoli tvrzení žalobkyně týkající se jejího příchodu do České republiky, jejího ekonomického zázemí zde a obtíží, které by ji čekaly v domovské zemi, jsou zcela obecná a nekonkrétní a žalobkyně k jejich prokázání neoznačila a nepředložila žádné důkazní prostředky, nevyzýval ji soud k odstranění těchto nedostatků. Učinil tak proto, že přiznání odkladného účinku žalobě je odůvodněno již existencí hrozby újmy na ústavním právu žalobkyně na spravedlivý proces. Pro výkon tohoto práva je nezbytné, aby žalobkyně mohla zůstat na území České republiky do skončení řízení o žalobě. Žalobkyni tak musí být i přes její zastoupení advokátem umožněno vystupovat v soudním řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení. Z tohoto důvodu by proto právní následky rozhodnutí pro žalobkyni znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

K argumentaci žalované, že nepoměrně větší újma může žalobkyni vzniknout až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, soud poukazuje na závěry obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18.8.2011 č.j. 5As 73/2011-100, dle kterých lze jen stěží předpokládat, že by měl cizinec případné újme předejít tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se tak riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v České republice na určitou dobu.“

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Pokud jde o tvrzené porušení ustanovení § 3 s.ř., kdy žalobce měl za to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, zejména v rozporu s § 50 odst. 3 s.ř. neměly být zjišťovány všechny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, soud tuto námitku neshledal důvodnou proto, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný zabýval situací žalobkyně (okolnostmi, za nichž se dostala do pozice nelegálního pobytu) i všemi okolnostmi, které uváděla (žalovaný posoudil sám tvrzené důvody opožděného podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a rovněž zohlednil stanovisko odvolacího orgánu v příslušném řízení).

Okolnost, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný nezabýval usnesením Krajského soudu v Plzni o přiznání odkladného účinku žalobě, soud neshledal jako rozpornou s ustanovením § 3 s.ř., neboť se jednalo jednak pouze o procesní usnesení dočasné povahy, a jednak bylo zejména vydáno v jiném soudním řízení, než které navazuje na předmětné řízení o správním vyhoštění.

Je zřejmé z napadeného rozhodnutí, že se správní orgány zabývaly předpoklady k tomu, zda byly splněny podmínky neoprávněného pobytu, tedy opatřily k tomu potřebné podklady, zejména usnesení o zastavení řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

Nadto dle názoru tohoto soudu důvody, které uvedl krajský soud v usnesení o přiznání odkladného účinku, jsou aplikovatelné v podstatě na jakoukoliv žalobu proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců, jsou zcela obecné povahy a založeny na argumentu, že i každý cizinec, který již nepobývá v ČR legálně, má právo zde pobývat po dobu soudního řízení o žalobě proto rozhodnutí Komise. Z takového rozhodnutí o odkladném účinku však nelze v žádném případě dovozovat nový právní titul legálního pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Proto ani přiznání odkladného účinku nemůže být překážkou pro provedení správního řízení o vyhoštění podle § 119 zákona č. 326/1999 Sb.

Nad rámec těchto argumentů soud znovu připomíná, že se jedná o procesní rozhodnutí v jiném řízení, proto není tímto rozhodnutím vázán. Soud má také za to, že v dnešní době je možné komunikovat i jinými způsoby, než osobním navštěvováním svého právního zástupce a osobním dostavováním se k soudu, což ostatně potvrzuje i skutečnost, že v dané věci se žalobkyně k jednání soudu rovněž osobně nedostavila. Komunikovat na dálku je běžné a dostatečně rychlé i nenákladné nejen emailem, nýbrž i např. prostřednictvím internetových aplikací jako WhatsApp, Skype apod.

Další žalobní argument představoval tvrzení, že se na žalobkyni vztahovala fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť splnila podmínku § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalobkyně v tomto směru je nesprávná, neboť by znamenala, že při podání jakkoli odůvodněné opožděné žádosti by vznikla fikce pobytu bez ohledu na obsah těchto důvodů. Tento výklad nelze akceptovat. Zákonná formulace v § 47 odst. 4 „při splnění podmínek odst. 1-3“ jasně stanovuje, že podmínky předchozích odstavců musejí být splněny, a tedy v dané konkrétní věci musela být nejen opožděná žádost žalobkyně odůvodněna, ale muselo se také jednat o důvody, které byly na žalobkyni nezávislé. Rozhodující jsou proto samozřejmě i samotné tvrzené důvody opožděné žádosti. Důvody uváděné žalobkyní pak správní orgány správně neakceptovaly, neboť žalobkyni nebránily podat žádost včasnou, když se do ČR vrátila ještě před skončením lhůty pro podání včasné žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

Pokud jde o nedostatečné posouzení přiměřenosti formy rozhodnutí a délky uloženého opatření, soud má za to, že tímto se podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí žalovaný, kdy posoudil ekonomické i osobní poměry žalobkyně, vztahy k současné zemi i k zemi původu a zkonstatoval zejména, že žalobkyně v ČR nenavázala žádné rodinné vztahy a je v ČR pouze z ekonomických důvodů, aby si, jak uvedla, vydělala na dům, auto a studia příbuzných. Při nelegálním pobytu vydělávat v ČR nemůže. Rodinné a soukromé vztahy žalobkyně má jen k zemi původu. To samé platí i ohledně integrace jazykové. Pokud jde o přiměřenost uložené délky vyhoštění, jak již žalovaný konstatoval, byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 10. července 2017

*Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová*

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně